

„לא רוצה לשחק? לא צריך!“

במדינה

(המשך מעמוד 9)

אביב את גירגיה חי, שעה שמע כי בעלת המקום מתכוננת להעביר את מיהלת ביתה למקום הקטן, השוכן ברחוב יפית-לאביב, לידו אחיה.

גירגיה לא שעתה לאזהרה. היא פיטרה את יוסף, האיש שניהל את המסעדה במשך 18 שנים, העסיקה את אחיה, מנשה ברדה, תחתיו.

ברדה היה פעלתן מאוד. הוא לא הסתפק לכהן כמנהל בלבד, אלא לחודשים מספר. אחר-כך החל לזחל על אחותו החולה, להי עביר לידיו גם את הבעלות על בית המלון. גירגיה התנגדה בתוקף. בין היתר אחים פרץ ריב חריף, בו נעזר ברדה בצעקות ואף במהלומות.

גם כך אתה כמו הבעל, ניסתה גירגיה להרגיעו. אך ברדה לא חדל, הצגה באחד המקרים מיסמך לפיו כאילו בית המלון העבר זה מכבר לרשותו. גירגיה חי הגישה נגד אחיה צו-פינוי.

בית-המשפט טרם חרץ את דינו בעניין זה — אך בינתים הופיע ברדה בבית המשפט בתל-אביב בעניין שונה. גירגיה חי לא היתה נוכחת. לו באה לאולם בית המשפט, ודאי היתה מבינה ביתר בהירות מדוע כה השתוקק אחיה לנהל את בית המלון ללא התערבות מצידה. מנשה ברדה נאשם על-ידי המשטרה בניהול בית-בושת במלון אביב.

חויסטיטאן

הפאדאל בית-הדין

השבוע הוגש בבית-המשפט המחוזי ב" ח'כה כתב-האישום נגד חבר מועצת העיר עיריה ז'קו צרפתי, מנאמני חושי הצרור פים ביותר. רבים מתושבי ח'פה, ובעיקר רוכלי העיר ואנשי עדות המזרח, אותם הת' יימר ז'קו לייצג, נשמו לרחוה, קיוו כי עתה יוסר שלטון הטרור של אחד ממלאכ'י ההבלה של חויסטיטאן.

תיקוה זו היתה נחפזת במקצת. כי חבר מועצת העיר שנאשם בלקיחת שוחד, בתיווך לשוחד ובקבלת סחורות בטענות שוחד, מן הרוכלים שבאירגונו של משה יצחק (הנוטל הזה 11150). טרם איבד את שליטתו. להיפך. המשפט שהוגש עשוי לשמש עילה לסיפור שמו.

עיריה באגרוף. ז'קו החל את הקא- ריירה הפוליטית שלו כאיש אגרוף של עולי סאלונוקי, עם עלותו ארצה בשנת 1933. תפקיד זה זיכה אותו בייצוג העולים ב- מועצת פ' עלי ח'פה, ומאוחר יותר — איפ' שר לשמש כנציג כל עולי עדות המז' רח שבצ'יר.

לפני תשע שנים הגיע צרפתי למיעצת העיר. שם גילה את הדרך הנכונה לרכ' ש ידיו ו להתקדם בחברה: הוא הפך לעבד נרצע של אבא ח'י. כתמ רה, מונה לשלי' טם הפאדאלי של הרוכלים והסוחרים ה- זעירים בעיר. יושב-ראש אירגון הרוכלים

מסוג זה. כאן — העבודה נעשתה ביחולות, במהירות, בחירטאותיות, כמעט.

וכן, לאחר שפטרה מצאו במשך שנים רק הדים חזירים בחיינו הצ'בורים — מצאה היא את ביטוייה הממשי הראשון ב- דמותו של חולות לוהטים.

האם כך יאה — לפרשה? ולשם מה נעשה הסילוף? לא למען אמי- רת אמת בלתי-נודעת, לא למען האר פרשה מסוימת מזוית בלתי-מוכרת. לא ולא. ה- סילוף כאן נעשה במכרה יפה וחשובה הרבה יותר: הפקת מערבון ישראלי, שיר' תק, שימתה, ושיכנים כמה שי תר רחמים! שמעתי אומרים שאם תשוב ותדון ה- צנוורה בהצגתה, ותאסור אותה, יהיה ב- צעד כזה משום חס-רעידוד לסרטים ישר- אליים בעת-ד. כן, בהחלט כן! ולחאי ו- איסור הצגת חולות לוהטים ירפה ידיהם של כל אדם בעלי פריטניות אמנותיות, הששים לטול כל פרשה הצמדה לחייני- כאן, כל פרשה יפה, וכואבת — ולהפך אתה לעיסה זולה ומכניסת-רחמים!

★ ★ ★

„איכפתיות מסוימת“

ישנה נקודה נוספת: כאמור, במ' שן שנים השתדלו לטשטש את הפרשה. חששו לספר בה — מחשש פן ישוב ו- יערר כל פירסום שה א את כה אותם ה- נגועים במקצת ב„שגעון הנפלא“. עד כדי כך הרחיקו בריסון כל דיבור בפרשה — שאפילו שידורו של שיר כמו הטלע האדום נאסר ברדיה, מחשש פן יצאו מאוניו של קול ישראל למסע-הסכנות מיד אחרי שמי- עת השיר ...

עד כדי כך נזהרו — עד כי לא הותרה הדפסתו של צילום אחד ויחיד של פטרה בספרים שיצאו לאחר מות הולכיה. כאמור, חששו מליבוי יצר ההליכה.

ועתה, מה יאה אם יוצג סרט זה, בפני אלפי צופים? הסרט גדוש צילומי גוף מ- פטרה (שאבב, נערכו בידי צלמים גרמ- יים בשטח עבר-הירדן), ההליכה אל הסלע נראית כאן כעניין קל שבקלים, חציית הג' בול נעשית ללא הפרעות; אבל — בעיקר: המניע למסע כולו, לפחות אצל כמה מן ההולכים, הוא הרפתקני גרידא. אחד הגי- בורים, כאמור, מציב לפני עצמו את היעד הנגשג: לגנוב את המגילות הגנוזות, ול- התעשר מהן.

אם יכולה, אם כן, להיות בכלל השפעה לא-רצויה, הרי שאין מכשיר שיבצע אותה ביתר יעילות מאשר חולות לוהטים.

משום כך מונה אני לכל מי ש- נותרה בו עוד „איכפתיות מסוימת“ לגבי דברים מסוג זה, שהם חלק מחיינו בארץ: הבה נסרב להעלות את „חולות לוהטים“ על דינו.

אפשר להיכנס לבית-קולנוע מ- מוך ולראות את ארי קונסטנטי- יורה, חבורת גאנגסטרים שוודת, וחשפנית מפגינה את אמנותה — ורק שלא יעשו כל הרברים הללו בנשימה אחת עם השם: פטרה!

דרי ביתנו שירים באנגלית ובעברית, כשי- כולנו רובצים על הריצפה. משירים אמרי- קאיים ספשיים ומבדרים, עבר לשירי ווט ויטמן, וממנו לשיינספיר, וכן, עד מאו- חר...

א תו בחור מגודליקן וגבה-קומה מצא זמן להרהר בבעיות שהיום נראות לנו כל- כך מיושנות. באחד ממכתביו:

„העבודה אינה מעטה; לרוב היא שלובה בהיהורים על דברי א. ד. גורדון. היר- הורים ומשפחות בלתי-פוסקות על בר- פרט קטן: על חוסר-העירנות במושב, ועל הדרכים לתיקונו. השינויים והתמורות ש- חולל בי הסמינר: יש לי לפעמים רצון לפ- רוק א תם, בכלל, לפרוק דברים רבים. סוף-סוף עודני בן 16...“

בערב צאתו למסע-הדמים, כאמור, קרא אריק שירה, של שייקספיר ושל ויטמן. ידידה שלו מעיזה כי השיר דאחוב עליו משרי ויטמן היה שירת הדרך הרחבה: „בלב קל אני שם פעמי לדרך הרחבה / בויא, חופשי, העולם כולו לפני / השביל הארוך, החום, לעמתי / מוביל לכל מקום שאבחר.“

★ ★ ★

„אינני די מוכשר...“

אפשר להמשיך ולדפדף, להמ- שיר ולהעלות את קוויא-שיותם של הולכי-פטרה, וגם אז, אומרת אני, לא נוכל אנו, יושבי-העיר הנתונים במעגל הצר ה- נטליה-מרחב שלנו, להבינם כראוי.

אבל אולי עתה, לאחר שהבאתי שורות ספריות על כמה מהם — אולי עתה יבינו אלה שלא הכירו אותם, כי הם היו עשויים מיקשה אחת. כי הם היו בני „גזע אחד.“ משום כך גם אין להשתתף את הסילוף שנעשה בחולות לוהטים עם כל סילוף פיל- מאי אחר — המעקם, כביכול, את דמותו של הנוער הישראלי בכללו.

אני בטוחה כי מפיקי הסרט עשו מה ש- עשו ללא-כחנה. אני גם בטוחה שהם יודעים מעט מאד על ענייני מגילות גנוזות, סיי- רות ופטרה. אבל כדאי להם להקשיב ל- סיפור הבא:

לפני שנה-שנתיים הוצע לסופר ישראלי, מט ב כיתבנו, שיטול לידיו את הפרשה ויכתוב עליה. הוא נדלק לרעיון, אסף את כל החומר שמצוי היה אודות הבחורים. למד מפות, קרא על הסביבה, חקר את חברי החללים. ורק אחר-כך, לאחר שמה של עבודתו הופיע נבון ואמור:

„אינני מרגיש עצמי מספיק מוכשר כדי לכתוב על פטרה וגופליה. זוהי אפופיאה גדולה וגמדרת מדי, מכדי שייכתב עליה משהי. עכשיו, על כל פנים...“

אני מבינה שליצרני הסרט לא היו לבטים

הפלקאט בגרמניה